

Arrest

nr. 252 263 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou reeds sinds 2007 op het Belgische grondgebied vertoeven.

1.2. Verzoeker diende op 8 april 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de staatssecretaris) trof op 8 december 2020 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 30 december 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.04.2019 werd ingediend door :

A.(…), I.(…) (R.R.: …)

nationaliteit: Servië

geboren te (…) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 14.03.2007, werd afgesloten op 16.04.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 25.05.2007 werd aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 30.05.2007 het grondgebied te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure – namelijk 1 maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene verklaart dat hij omwille van ernstige problemen, waardoor zijn fysieke vrijheid en integriteit dreigden te worden aangetast, zijn geboorteland is ontvlucht. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van ernstige problemen, waardoor zijn fysieke vrijheid en integriteit dreigden te worden aangetast, zijn geboorteland is ontvlucht, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beweert verder dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij reeds meer dan 12 jaar onafgebroken op het Belgisch grondgebied verblijft. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Mijnheer beweert alhier sinds begin 2007 te verblijven. We merken op dat betrokkene zich, met uitzondering van de duur van zijn asielprocedure, bewust genesteld heeft in illegaal verblijf. Bovendien werd mijnheer op 25.07.2007, 14.07.2009 en 20.12.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een

land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beroept zich tevens op art. 8 EVRM waarbij hij zijn verblijfsduur in België alsook zijn banden met België benadrukt. Ter staving van zijn sociale banden legt betrokkene 12 steunverklaringen voor. Betrokkene legt ook een steunverklaring voor van een nicht die de Belgische nationaliteit heeft. Uit deze steunverklaring blijkt dat in België ook nog een neef van betrokkene woont die echter geen recht op verblijf heeft op het grondgebied. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe familiale/sociale banden dat zij onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die art. 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van art. 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Er worden in casu echter geen elementen van familiale of sociale afhankelijkheid aangetoond. Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van art. 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene bij zijn asielaanvraag verklaarde nog verschillende familieleden, met name zijn ouders alsook vijf broers en zussen, te hebben in het land van herkomst. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Kosovo zouden verblijven. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkene geen naaste familie meer zou hebben in Kosovo niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ook verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Voor wat betreft het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog geen uitspraak heeft gedaan inzake het beroep tegen de onontvankelijke beslissing d.d. 08.12.2017 betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis, ingediend op 27.10.2009; er dient opgemerkt te worden dat dit beroep geen opschortende werking heeft.

Verder legt betrokkene ter staving van zijn werkwillegheid een aanmeldingsformulier van 2009 voor een baan in de horeca en twee arbeidscontracten van 2009 en 2015 op zijn naam voor. Echter, betrokkene toont niet aan dat hij nog steeds bij de desbetreffende werkgevers tewerkgesteld kan worden. Bovendien is betrokkene heden niet gemachtigd om in België te mogen werken. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid die hem zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene verwijst in dit verband ook naar de verklaringen van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken die stelt dat hij de 'sans-papiers' uitnodigt om zich geheel te geven aan België en zich te integreren door werk te zoeken in knelpuntberoepen en dat hij tevens het nodige zal doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Echter, betrokkene behoort niet tot deze doelgroep aangezien hij geen recent arbeidscontract voorlegt zodat hij niet aantoonde dat hij momenteel tewerkgesteld zou kunnen worden in een knelpuntberoep. Bovendien is betrokkene zelfs niet in het bezit van een arbeidskaart.

De overige aangehaalde elementen (dat hij Franse taallessen volgde, dat hij zijn best doet om Nederlands te leren, dat hij werkwilleg is, dat hij steeds een woning heeft gehuurd en dat hij een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 december 2020 ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan eveneens op 30 december 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam. A.(...)

voornaam: I.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis, 62, §2 en 74/14 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht. Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht" (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat ten eerste het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op grond van artikel 7, alinea 1, 1°: verzoeker verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat verwerende partij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat de bestreden beslissing op dit punt (het bevel om het grondgebied te verlaten) geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Ten tweede beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormen wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat zijn centrum van belangen zich hier bevindt, hij beide landstalen behoorlijk spreekt, hier een woning huurt en verschillende banden heeft met Belgen, kunnen wel degelijk een reden zijn om dit verzoek te richten vanuit het land dat verzoeker beschouwt als zijn thuisland. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoeker.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verwerende partij aanhaalt dat verzoeker wist dat zijn verblijf werd toegestaan in het kader van een asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf. Dat verzoeker hieromtrent de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Bovendien heeft verzoeker duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Hij heeft ook aangetoond wegwijis te weten in onze Belgische economie door de werkbeloftes die hij heeft gekregen. Dat de reden dat verzoeker nooit daadwerkelijk is kunnen ingaan op deze aanbiedingen zich bevindt in het feit dat zijn verblijf nooit is geregulariseerd. Dat deze werkbeloftes niet eeuwigdurend zijn. Dat verzoeker echter wel heeft aangetoond dat hij wilt werken en indien hij geregulariseerd zou worden dus ook daadwerkelijk aan het werk zou gaan.

Bijgevolg zou het voor verzoeker traumatisch zijn om na verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen. Dit kan wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn.

Dat de Directeur van Vreemdelingenzaken zelf aangeeft dat hoewel er deze ambtstermijn geen collectieve regularisatie komt hij toch de 'sans-papiers' daarentegen uitnodigt om zich geheel te geven aan België en zich te integreren door werk te zoeken in knelpuntberoepen. Hij beloofde tevens het nodige te doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Dat verzoeker een arbeidscontract heeft bemachtigd, maar dat dit ondertussen gedateerd is.

Dat verzoeker zich tevens mag beroepen op het vertrouwensbeginsel en er dus van mag uit gaan dat andere personen in dezelfde situatie (personen die een werkaanbieding hebben) worden geregulariseerd en dat zij dus ook dienen geregulariseerd te worden, mede gelet op de duurtijd dat zij reeds op het Belgische grondgebied verblijven en de mogelijkheid tot het presteren van betaalde arbeid (zie E. H. R. (6296190), E. K. H. (6433317), S. (5169893), S. M. (5435806) en R. S. (5710312) als voorbeelden).

Dat de Raad van State dit vertrouwensbeginsel reeds heeft omschreven als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" in R. v. St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2) Schending van art. 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen
Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt het volgende :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker al enige tijd in België verblijft.

Dat zijn centrum van belangen zich in België bevindt.

Dat verzoeker verscheidene banden heeft opgebouwd met verschillende mensen en hiervoor wenst te verwijzen naar de steunverklaringen in zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat het begrip 'privé-leven' meer omvat dan de relaties met nauwe familie. Dat het gaat om het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen en dat deze relaties zelfs van zakelijke aard

kunnen zijn. Dat het EHRM reeds aanvaard heeft dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (EHRM, 25 september 2001 P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; EHRM, 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; EHRM, 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland). Dat kan gesteld worden dat deze rechtspraak van het EHRM nog niet voldoende is binnengedrongen in de Belgische rechtsorde (P. DE HERT, "Vreemdelingen, artikel 8 EVRM en de Raad van State. De rechtspraak onder de loep" TVR 2002 n°3).

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten en dat aan zijn privéleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van de regularisatie van het verblijf van verzoeker en het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe. Dat de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze ertoe leidt, dat in het eventuele geval van uitwijzing, verzoeker het land dat hij beschouwt als zijn thuisland, zijn vrienden, moet achterlaten in schending met art. 8 EVRM. Dat, zelfs zonder uitwijzing, verwacht wordt dat verzoeker dit allemaal achterlaat, louter voor de vervulling van een formaliteit.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) alsook het artikel 12 E.V.R.M. of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Dat aldus ten gevolge van de schending van 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 en art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

3) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheids-beginsel

Verzoeker roept de schending van het redelijkheidsbeginsel op zich in wat de beide beslissingen betreft. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n°82.301 van 20/09/1999, RWN°43.735 van 25/05/2010, RvVn°28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat verzoeker immers al de tijd ongemoeid werd gelaten.

Verzoeker is reeds enige tijd in België en meent dan ook een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van zijn langdurig verblijf.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoeker nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat dit in casu ten eerste het geval is nu hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Dat daarom terzake ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de (tweede) bestreden beslissing deze wetsbepaling zou schenden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. In zijn middel gaat verzoeker "ten eerste" in op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, waarbij hij een motiveringsgebrek meent te ontwaren.

2.8. De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

2.9. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat het bevel enkel het wetsartikel vermeldt en daardoor geen motivering bevat. In de beslissing wordt immers niet enkel de toepasselijke wetsbepaling vermeld, maar wordt eveneens de feitelijke vaststelling opgenomen dat "(b)etrokkene (...) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort, noch van een geldig visum". Deze feitelijke vaststelling wordt door verzoeker niet betwist of weerlegd, waardoor het bevel wel degelijk afdoende is gemotiveerd.

2.10. “*Ten tweede*”, zo vervolgt verzoeker, werd bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf met bepaalde factoren geen rekening gehouden en zou geen deugdelijke belangenafweging zijn doorgevoerd.

2.11. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag vermeld. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde.
Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.12. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 april 2019 geen duidelijk onderscheid had aangebracht tussen de elementen die hij als buitengewone omstandigheid wenste in te roepen en de elementen die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. In zijn aanvraag stelde verzoeker het volgende:

“Omtrent de grond: humanitaire redenen, integratie, langdurig verblijf, socio- economische redenen en duurzame lokale verankering.

1) Humanitaire redenen

Verzoeker is afkomstig uit Kosovo.

Omwille van ernstige problemen, waardoor zijn fysieke vrijheid en integriteit dreigden te worden aangetast, ontvluchtte verzoeker zijn geboorteland.

Verzoeker verblijft sedert 12/03/2007 op het Belgische grondgebied.

Verzoeker diende een asielverzoek in dd. 14/03/2007 in. Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam een negatieve beslissing dd. 16/04/2007.

Verzoeker diende op 27/10/2009 een regularisatieverzoek conform art. 9bis Vw. in. Er werd een negatieve beslissing genomen dd. 8/12/2017.

Hiertegen werd beroep ingesteld dd. 19/01/2018, tot op heden deed de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog geen uitspraak, doch werd de zaak ingeschreven op de rol onder het nummer RvV 216 061.

Om paal en perk te stellen aan de precaire situatie waarin verzoeker zich op dit moment bevindt, wenst hij een aanvraag te doen op basis van artikel 9bis Vw.

Dat verzoeker zijn aanvraag tevens op gelijke basis staat met een aanvraag regularisatie conform artikel 2,2° zijnde de onmogelijkheid tot terugkeer en artikel 2,4° juncto 9,9° van de Regularisatiewet die drie hypothesen voorop stelt, dewelke niet als cumulatief moeten beschouwd worden.

Dat zodoende de bevoegde Excellentie onmiddellijk positief mag én kan beschikken.

Dat de duurzame lokale verankering en banden met België of een Belg blijken uit:

2) De integratie van verzoeker gedurende zijn verblijf alhier.

Vanaf zijn aankomst alhier heeft verzoeker in onze Belgische samenleving ten zeerste werk gemaakt van zijn integratie waarin hij zich wel degelijk profileerde en hierbij niet onopgemerkt bleef.

Deze integratie heeft zich op allerlei andere vlakken afgespeeld.

Vooreerst was verzoeker zich maar al te goed bewust van het feit dat integratie; om actief te kunnen deelnemen in onze samenleving hij inspanningen diende te leveren om minstens één der landstalen zo snel mogelijk aan te leren.

Hij volgde gedurende het schooljaar 2010-2011 1 lessen om de Franse taal onder de knie te krijgen bij 'Enseignement de Promotion Sociale de Schaerbeek'. (stuk 4)

Verzoeker spreekt op een behoorlijke wijze de Franse taal, tevens doet hij zijn best om Nederlands te leren.

Het is dus duidelijk dat verzoeker inspanningen levert om zowel het Frans als het Nederlands onder de knie te krijgen.

3) Op economisch vlak heeft verzoeker ook steeds de nodige inspanningen geleverd.

Al vanaf zijn aankomst alhier wilde verzoeker graag onafhankelijk leven en stond hij te popelen om in het legale arbeidscircuit te kunnen stappen. Hij heeft kosten noch moeite gespaard om een job te zoeken.

In 2009 ging hij zich alvast aanmelden voor een job in de horeca, (stuk 5)

Even later kon hij aan de slag bij 'S. SPRL' onder een voltijds contract van onbepaalde duur.

(stuk 6-7)

In 2015 schakelde hij over naar het bedrijf 'D. C. SPRL'. (stuk 8)

Gezien hij nog geen werkvergunning heeft, kan hij momenteel niet tewerkgesteld worden. Doch kijkt hij reikhalzend uit naar het moment dat hij aan de slag kan gaan als werknemer.

Hij heeft reeds ervaring opgedaan in de bouwsector. Meerdere functies uit deze sector vallen onder de lijst van knelpuntberoepen.

Dat besloten dient te worden dat verzoeker een zeer gedreven en gemotiveerde werkkraft is, iets waar onze Belgische economie enkel baat bij heeft en kan hebben.

Dat verzoeker, wanneer hij mag werken, zijn capaciteiten ten dienste kan stellen van de Belgische economie.

Dat de Directeur van Vreemdelingenzaken zelf aangeeft dat hoewel er deze ambtstermijn geen collectieve regularisatie komt hij toch de 'sans-papiers' daarentegen uitnodigt om zich geheel te geven aan België en zich te integreren door werk te zoeken in knelpuntberoepen. Hij beloofde tevens het nodige te doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen.

Verzoeker heeft sedert het begin van zijn verblijf ook steeds een woning gehuurd.

Tussen 1/04/2007 en 31/03/2008 huurde hij een woning te 1030 Schaerbeek, (...). (stuk 9)

Vanaf 8/10/2008 tot op heden huurt hij een woning te 1030 Schaerbeek, (...).

(stuk 10-11)

4) Band met een Belg/België

Verzoeker verblijft alhier sedert 2007. Hij heeft aldus zijn centrum van belangen opgebouwd op het grondgebied.

Verzoeker heeft vele vrienden waarmee hij een innige band heeft.

Zo stelt mevr. D.(...) (stuk 12):

"Je, soussigné D.(...) N.(...) connaît I.(...) A.(...) depuis 3 ans ces un ami que j' estime beaucoup et qui à toujours été correct."

Vrije vertaling : Ik, ongetekende D.(...) N.(...) ken I.(...) A.(...) gedurende 3 jaar, het is een vriend voor wie ik veel waardering heb en die altijd correct is geweest.

Zo stelt dhr. S.(...) (stuk 13):

"Je sousignai S.(...) J.(...)-M.(...) attesté par la présente que Monsieur I.(...) A.(...) est d'une moralité irréprochable et est de mes connaissances depuis début 2007."

Vrije vertaling : Ik, ondergetekende S.(...) J.(...)-M.(...) attesteer bij deze dat meneer I.(...) A.(...) van onberispelijke moraliteit is en ik hem sedert begin 2007 ken.

Verzoeker heeft geen naaste familie meer in Kosovo en is ongehuwd, (stuk 14)

Om van een "band" te kunnen spreken, moet men niet noodzakelijk een aanverwantschap aantonen.

5) Op sociaal vlak heeft verzoeker zich steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit heeft hij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hem willen steunen en helpen.

Dat deze Belgische vrienden en kennissen verzoeker als een aangename en gedreven mens leerden waarderen.

Dat juist door zijn uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren de vrienden en kennissen verzoeker dan ook willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain beschouwen.

Zo stelt mevr. L.(...) (stuk 15):

"Depuis ses arrivées sur le territoire, il n'a connu aucun problème. C'est une personne très correcte qui souhaite vraiment travailler afin de pouvoir mieux s'intégrer et vivre comme tout le monde."

Vrije vertaling : Sedert zijn aankomst op het grondgebied, heeft hij geen enkel probleem gekend. Het is een zeer correcte persoon die graag zou willen werken om zich beter te integreren en te kunnen leven zoals iedereen.

Zo stelt dhr. B.(...) (stuk 16):

"(...) Il n'est apparu lors de nos différentes rencontres de voisinage comme quelqu'un de gentil et de tout à fait correct, autant dire, quelqu'un de tout à fait fréquentable."

Vrije vertaling : Het is gebleken uit onze verschillende ontmoetingen als burens, dat hij iemand is die vriendelijk en zeker correct is. Met andere woorden, goed gezelschap.

Dat er maar liefst 12 steunverklaringen voor verzoekers geschreven werden, (stuk 12-13, 15- 24)

Dat geiet op het voorgaande er zonder twijfel kan gesteld worden dat verzoeker op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van de onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van verzoeker geenszins kan getwijfeld worden. Dat het onomstotelijk vaststaat dat verzoeker sociale banden met België heeft.

Dat verzoeker alhier vanzelfsprekend intussen zijn centrum van belangen ook heeft opgebouwd.

Dat verzoeker U derhalve verzoekt, op grond van menselijkheid, billijkheid en redelijkheid, reeds te willen overgaan tot de regularisatie van zijn verblijf.

Om één en ander omtrent deze aanvraag te kunnen natrekken kan desnoods en voor zoveel als nodig een politieel onderzoek bevolen worden.

Zeker zijn er aldus voldoende redenen om toepassing te maken van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de ontvankelijkheid : de uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

1) Lange verblijfsduur in België

Verzoeker verblijft reeds meer dan 12 jaar onafgebroken op het Belgisch grondgebied. Hij heeft gedurende die tijd zijn centrum van belangen opgebouwd op het grondgebied.

Tevens blijkt uit het voorgaande dat hij zich uitermate heeft ingezet om zich te integreren, zowel op sociaal als economisch vlak.

De Raad van State heeft al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/1999 (o.a. R.v.S., 6 maart 2001, Rev. Dr.Etr., 2001,217), zelfs - krachtens de woorden van de

auditeur - "zelfs al was de toepassing van de wet van 1 999 beperkt in tijd". (Avis donné en l'audience publique du 28 février 2001, Rev. dr. Etr., 2001, 219).

Dat deze termijn ook dient beschouwd te worden als een "verworven termijn", die blijft gelden zelfs indien achteraf een negatieve beslissing wordt getroffen (cf. Regularisatiewet 22/1 2/1 999, art. 2,1°; J. KEULEN, Operatie Regularisatie, VUB, 2003-04, p. 1 Oó + bijlagen).

2) Schending van artikel 3 EVRM

Verzoeker kan deze aanvraag niet richten vanuit zijn land van herkomst omdat zijn leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 EVRM dat stelt dat terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering.

Indien verzoeker voor een formaliteit zou dienen terug te keren dit tevens een schending zou betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1 985, bekrachtigd bij wet dd. 9 juni 1 999, B.S. 28 oktober 1 999, met name iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben ondergaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt.

Dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).

3) Schending art. 8 EVRM

Het centrum van belangen van verzoeker ligt in België gelet op het feit dat hij nauwe banden heeft gesmeed met Belgische onderdanen.

Gelet op het feit dat verzoeker alhier reeds meer dan 12 jaar vertoeft en zijn leven opgebouwd heeft, komt hij in aanmerking voor artikel 8 EVRM met name: het recht op respect voor zijn opgebouwde privé-, hun familie- en gezinsleven.

Het is onwenselijk voor verzoeker om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland. Voor hem zou dit werkelijk een trauma betekenen.

In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest 49821 dd. 13/07/1993 (Dr. Des Etrangers 1994, n°77, blz.27), "... dat artikel 8 van het EVRM van toepassing is in het kader van artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980"). De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat deze redenen zodoende ook een uitzonderlijke omstandigheid behelst die onomstotelijk vaststaat.

4) Verzoeker voldoet tevens aan de criteria van de Wet van 22 december 1999 houdende regularisatie.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/1999 (o.a. R.v.S., 6 maart 2001, Rev. Dr.Etr., 2001, 217), zelfs - krachtens de woorden van de auditeur - "zelfs al was de toepassing van de wet van 1 999 beperkt in tijd". (Avis donné en l'audience publique du 28 février 2001, Rev. dr. Etr., 2001,219).

Dat zelfs verwezen wordt naar de instructie van 19 juli 2009 en het vademecum van 21 september 2009. Dat zelfs na de formele vernietiging van de instructie de publieke belofte bevestigd werd om deze criteria te blijven toepassen in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de overheid voor de ten gronde beoordeling van 9bis aanvragen.

Dat gelet op het voorgaande er in hoofdte van verzoeker zeker een geheel van omstandigheden aanwezig zijn die het indienen van deze aanvraag in het herkomstland onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt.

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vw. en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit zijn thuisland.

Dat een terugkeer - zelfs "tijdelijk" - onmogelijk is voor verzoeker.

Dat in ondergeschikte orde tenslotte een BIVR tijdelijk verblijf kan worden afgegeven onder bepaalde voorwaarden.

U gelieve te willen aanvaarden, Waarde Burgemeester, Geachte h, Geachte mevrouw, de uitdrukking mijner gevoelens van oprechte hoogachting."

2.13. Volgens verzoeker vormt zijn integratie een belangrijk element bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden omdat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt, hij beide landstalen spreekt hier en een woning huurt, hij vele bindingen heeft met België en dit als zijn thuisland beschouwt. Verzoeker stelt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zou terugkeren.

De stelling van verzoeker dat met de door hem aangehaalde elementen geen rekening werd gehouden, kan niet worden bijgetreden. Verzoeker herhaalt deze elementen in zijn middel, maar hij slaagt er niet in te verhelderen op welke wijze zijn integratie in België een terugkeer naar Kosovo zou bemoeilijken of onmogelijk maken. In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot de duur van verzoekers verblijf in België gesteld dat dit *"niet aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie"*. Zoals in de beslissing wordt aangehaald, heeft verzoeker geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem in 2007, 2009 en 2017 werden afgeleverd. Wat zijn bindingen in België betreft, wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk een afweging gemaakt: *"Betrokkene beroept zich tevens op art. 8 EVRM waarbij hij zijn verblijfsduur in België alsook zijn banden met België benadrukt. Ter staving van zijn sociale banden legt betrokkene 12 steunverklaringen voor. Betrokkene legt ook een steunverklaring voor van een nicht die de Belgische nationaliteit heeft. Uit deze steunverklaring blijkt dat in België ook nog een neef van betrokkene woont die echter geen recht op verblijf heeft op het grondgebied. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."*

Zoals in de beslissing wordt benadrukt, stemt het standpunt van de verwerende partij overeen met de vaste rechtspraak van de Raad van State, waarbij wordt gesteld dat *"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen"* de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009 , nr. 198.769; RvS 11 februari 2004 nr. 128.079). De blote bewering van verzoeker dat het voor verzoeker na verregaande integratie traumatisch zou zijn om naar zijn land van herkomst terug te keren, volstaat niet om aannemelijk te maken dat er sprake zou zijn van een buitengewone omstandigheid, zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.14. Waar verzoeker stelt dat het vertrouwensbeginsel vereist dat vreemdelingen die op het Belgische grondgebied verblijven en over een werkaanbieding beschikken geregulariseerd zouden moeten worden, kan hij niet worden gevolgd. De bewering van verzoeker dat de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben beloofd het nodige te doen om een verblijfsvergunning af te leveren aan vreemdelingen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen, kan niet als een vaste gedragslijn van de overheid worden beschouwd die in hoofde van verzoeker bepaalde rechtmatige verwachtingen kan scheppen. Ook uit het gegeven dat verzoeker, ondanks de aan hem afgeleverde bevelen, ongemoeid werd gelaten, kan hij geen rechten putten die aanleiding zouden moeten geven tot het afleveren van een verblijfstitel.

2.15. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij

de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150). Met betrekking tot het begrip 'privéleven' benadrukt het Hof dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 van het EVRM (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

2.16. In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers recht op privéleven het volgende gesteld: *"Betrokkene beroept zich tevens op art. 8 EVRM waarbij hij zijn verblijfsduur in België alsook zijn banden met België benadrukt. Ter staving van zijn sociale banden legt betrokkene 12 steunverklaringen voor. Betrokkene legt ook een steunverklaring voor van een nicht die de Belgische nationaliteit heeft. Uit deze steunverklaring blijkt dat in België ook nog een neef van betrokkene woont die echter geen recht op verblijf heeft op het grondgebied. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe familiale/sociale banden dat zij onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die art. 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van art. 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Er worden in casu echter geen elementen van familiale of sociale afhankelijkheid aangetoond. Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van art. 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene bij zijn asielaanvraag verklaarde nog verschillende familieleden, met name zijn ouders alsook vijf broers en zussen, te hebben in het land van herkomst. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Kosovo zouden verblijven. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkene geen naaste familie meer zou hebben in Kosovo niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."*

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in België sprake is van een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In elk geval staat de verplichting om het grondgebied te verlaten met het oog op het indienen van een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf via de Belgische vertegenwoordiging in het buitenland niet in disproportionaliteit met de beperkte familiale en sociale bindingen die verzoeker in België onderhoudt.

2.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN